

Arrest

nr. 230 032 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 210 297 van 28 september 2018.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2018 dient verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming in. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat hij op 23 november 2017 in Italië werd geregistreerd, alwaar hij op 14 december 2017 een verzoek tot internationale bescherming had ingediend.

Op 10 april 2018 wordt door de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Italië wordt op 25 april 2018 de verantwoordelijke lidstaat op grond van een stilzwijgend akkoord.

Op 26 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest met nummer 206 663 van 9 juli 2018 de vordering afwijst.

Op 1 augustus 2018 wordt verzoeker onder escorte naar Italië teruggebracht.

Op 13 september 2018 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen op Belgisch grondgebied en maakt hij het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De tenuitvoerlegging van deze beslissing wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst door de Raad bij arrest met nummer 210 297 van 28 september 2018.

Op 18 oktober 2018 neemt de staatssecretaris vervolgens het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, i.e. Italië. Op 29 oktober 2018 schorst de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van voormeld besluit bij arrest met nummer 211 754. Op 14 februari 2019 worden bij arrest met nummer 216 797 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 29 april 2019 dient verzoeker wederom een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Voormelde beslissing van 13 september 2018 betreft de bestreden beslissing. De beslissing wordt eveneens op 13 september 2018 ter kennis gebracht en de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: O.

voornaam: A.

geboortedatum: (...) 1998

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG55.F0.003759/2018 van de politie zone van Brugge - SPN.)

Gezien het karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG55.F0.003759/2018 van de politie zone van Brugge - SPN.)

Gezien het karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er een bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG55.F0.003759/2018 van de politie zone van Brugge - SPN.)

Gezien het karakter van deze feiten van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RW ingesteld worden.

Vasthouding
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De thans bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen met toepassing van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet werd gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012 met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Met diezelfde wet werden ook de titel *III quater* en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, ingevoerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid, maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen.

Een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de vreemdelingenwet, moet derhalve worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een "*terugkeerbesluit*" is volgens artikel 3, 4. van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3. van de Terugkeerrichtlijn definieert de term "*terugkeer*" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "*terugkeerhandboek*" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: "*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*" en "*onder "land van doorreis" in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*").

Noch uit de motieven van het thans bestreden bevel, noch uit de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen blijkt derhalve dat door de bestreden akte een overdracht zou worden voorzien naar een bevoegde lidstaat, zoals bepaald in de Dublin III-verordening. De thans bestreden beslissing kadert in tegendeel volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

Met het nemen van de beslissing op 18 oktober 2018, het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, plaatst de verwerende partij de verzoeker thans onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening, zodat deze niet langer valt onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. Het besluit dat verzoeker niet langer dient terug te keren naar "*het land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken*

onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten”, maar dient – ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming – te worden overgedragen aan Italië, heeft de verwerende partij dan ook het bestreden bevel met terugleiding van 13 september 2018 opgeheven. De toepassing van de Dublin III-verordening sluit immers de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit.

Ter zitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat België ondertussen verantwoordelijk is voor de asielaanvraag die door verzoeker op 29 april 2019 is ingediend en in behandeling is. Dit wordt bevestigd door de raadsvrouw van de verwerende partij. Verzoeker gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad wat het actuele belang betreft.

Aangezien uit de beslissing van 18 oktober 2018 volgt dat verzoeker niet meer onder de Terugkeerrichtlijn, doch wel onder de Dublin III-verordening valt en dat de thans bestreden beslissing geen rechtsgevolgen meer sorteert, houdt dan ook in dat de verweerder door het nemen van de voornoemde beslissing van 18 oktober 2018, meteen ook impliciet, doch zeker, heeft beslist om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens van 13 september 2018 op te heffen. Dat in de beslissing van 18 oktober 2018 niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bijlage 13septies van 13 september 2018 is opgeheven, doet geen afbreuk aan het feit dat het nemen van een nieuwe beslissing ook impliciet, doch zeker, de opheffing kan inhouden van een eerdere beslissing die volgens het toepasselijke Unierecht incompatibel is met deze nieuwe beslissing, *quod in casu*. De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met bijbehorende terugleiding naar de grens, impliciet, doch zeker, is opgeheven, te meer nu verzoekers asielaanvraag ondertussen in België wordt behandeld. Aangezien de bestreden beslissing werd opgeheven, is het beroep zonder voorwerp en derhalve doelloos geworden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De eerder in deze zaak bevolen schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve opgeheven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De in arrest nr. 210 297 van 28 september 2018 uitgesproken schorsing wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN